

S. PRAŽSKÉ JAZZOVÉ DNY '79

PROGRAM DNES

BIG BAND KAMILA HÁLY

Laco Deczi: Tutturila/ Karel Růžička: Ozvěny/ Karel Růžička: Obraz v zrcadle/ Kamil Hála: Kapka rosy/ Bill Holman: Hladká hnědá obálka/ Alexej Fried: Skladba pro trombon a big band/ Josef Vejvoda: A go go/ Oliver Nelson: Račte dál/ Bill Holman: Git.

OBSAZENÍ:

Miroslav Krýsl /as/, Milan Ulrich /ts/, Petr Král /ts, fl/, Bedřich Kuník /ts/, František Kryka /bs/, Václav Král /tp/, Jiří Hlava /tp, solo/, Jan Čapoun /tp/, Laco Deczi /tp, solo/, Miroslav Koželuh /tb/, Svatopluk Košvanec /tb, solo/, Josef Pavalka /tb/, Jiří Doubrava /tb/ Karel Růžička /p, solo/, Petr Kořínek /b/, Zdeněk Dvořák /g/, Josef Vejvoda /dr/.

EXPANZE

Názvy skladeb uvede kapela při vystoupení.

OBSAZENÍ:

Michal Pavlíček /g/, Jiří Novotný /bg/, Jan Hála /kb/, Jiří Hrubeš /ds/, Naďa Vávřová /perc/.

PRAŽSKÝ BIG BAND

Milan Svoboda: Blues pro PBB/ Bill Stapleton: The first thing I do/ Milan Svoboda: Proklamace/ Thad Jones: Big Dipper/ Carole King: Corazone/ Milan Svoboda: Švestkový kompot.

OBSAZENÍ:

Zdeněk Šedivý, Ivan Umáčený, Pavel Husička, Jaroslav Machač /tp/, Bohuslav Volf, Karel Stiefel, Václav Šalbaba, Josef Litoš /trb/, Zdeněk Hostek /as,ss/, Jaroslav Šolc /as,fl/, Svatopluk Čech /ts/, Josef Nachtman /ts/, Pavel Komzák /bars/, Michael Kocáb /p/, Ondřej Sotkup /b, bg/, Zdeněk Fišer /g/, Ladislav Malina /ds/, Milan Svoboda /ld/.

PROGRAM NA PĚTRA 25.5.79 PÁTEK

MAŠETRANSKÁ BESEDA 20,00

DIALOZY - tentokrát s jazzovou tematikou: L.KANTOR, L.POSPIŠIL/ hosté: M.KRATOCHVÍL

LUCERNA 20,00

FRANK TOWEN/ KVARTET M.SVOBODY/
FRET & CUTLER/ ETC & V.MIŠÍK

uvádí KAREL VELEBNÝ

Čtvrtek

CHYBÍ NÁM

- agentura, která by se zájmem pracovala s nekomerčními umělci, pro kterou by pořadatel byl skutečný pan zákazník a která by toto umění dokázala šířit a propagovat. Agentura s pěti až deseti pracovníky.

- gramofonová značka pracující se stejným počtem zainteresovaných specialistů na soudobou hudbu vážnou, jazz a rock.

- vydavatelství s hrstkou fandů znalých poměrů dnešní hudby.

Stávající agenturní, gramofonový ani vydavatelský systém již nestačí se cílevědomě věnovat menšinovým žánrům v celém zvesku. Topí se ve vlastních provozních problémech a programově-edičních dilematech. Vynikajícím způsobem se však zhostil všech kulturních výročí, nedožitých -átin, vzpomínkových a tzv. kulatých výročí. Tato bezesporu záslužná činnost konečně zkompletovala celoživotní díla mnoha slavných osobností české i světové kultury. Není však snadnější se obracet dozadu, než třeba vydat hudební slovník?

Tvrdíme, že 20-30 lidí by tuto situaci zlepšilo - a mnohé firmy by si oddechly. Musí však být vykročeno z tohoto kruhu rázně ven. Jako OPUS. Císařský řez! Císařský řez, kterým by se pomohlo novému na svět! Připravujeme rok 2 000! Je za pět minut dvanáct! Nebo snad nezáleží na tom, co si o nás v tomto roce pomyslí dvacetiletí?

RECENZE

Recenze včerejšího koncertu JOČRU a CELULY v Janáčkově síni je jako ušitá na myšlenku Karla Janečka: "Každá hudební kultura národní nebo oblastní musí nutně vyrůstat z nízkých poloh a její budování není ani tak věcí silného jedince jako trpělivého pěstění, bez něhož nemůže být půdy dost připravené pro příchod syntetického zjevu většího formátu. Odtud tak dlouhá doba růstu."

Koncert měl neopakovatelnou uměleckou i profesionální úroveň. Míra "pěstění" jednotlivých stylů v zahraničných skladbách odpovídala tomu, kterému zázemí jejich autorů a měřeno hledisky jazzmenů se zdářily nejlépe ty skladby, kde došlo ke splnutí tvůrčí a reprodukční, jednoznačně ve vynikajícím podání Celuly. V tom je samozřejmě síla okruhu autorů kolem JOČRU - většinou samotných hudebníků - i když může časem vyvstat nebezpečí, že právě tato síla, v určitém okamžiku popohánějící domácí vývoj, bude usměrňovat, "hudebně pacifikována", právě možnostmi samotného JOČRU. Lapidárně řečeno je na místě, že nároky na JOČR stoupají. Je

proto od Kamila Hály prozíravé, že pro orchestr píše i jiné tváře, měřeno Janečkem "takové, jejichž intuice, obratnost a vůbec způsob, jímž se zmocňuje dosažitelného materiálu" má v dobrém slova smyslu. má nejočrovské zázemí a rukopis.

V Janáčkově síni zazněla hudba pro chytré a vtipné mozky, které se musí vyjít vstříc. Nezbožila svět ani nevyplnila

dnešní celosvětové vakuum, které v jazzu je. Za úspěch můžeme považovat, že zaznělo současně i vznikající, a hlavně se hrál jazz, který se netvářil. Pro nedočkavého je to snad málo, ale na "dlouhé cestě pústu" včerejší koncert s původní tvorby českých skladatelů znamená krok vpřed. Na závěr si připomeneme Nerudovo: Kdo chvíli stál, již stojí opodál" - a to na adresu 60 pozvaných novinářů a důležitých pracovníků kultury. Účast těchto osobností byla tak mizivá, že člověka napadá - z čeho vlastně ve své práci vycházejí.

EXPANZIONISTICKÉ SNAHY

Koncepce 8. Pražských jazzových dnů záměrně vynechává skupiny jazz-rockového typu. Jestliže výjimku tvoří právě EXPANZE, je to nejen shoda okolností. Soubor je vlastně šedou eminencí naší mladé hudební scény. Z jeho líně vzešlo několik nadaných muzikantů, kteří se později prosadili v jiných - i profesionálních - formacích. Stačí jmenovat třeba Michala Pavlíčka a dnes již legendárního Jiřího Jelínka.

Duší skupiny a jejím dlouholetým vedoucím je basista Jiří Novotný /přáteli nazývaný důvěrně Plešoun/. Oporu nachází ve vitální dvojici perkusionistů, kterou tvoří Naďa Vávrová /conga, perc./ a perspektivní bubeník Jiří Hrubeš. V prosinci loňského roku se ke skupině vrátil její bývalý člen Michal Pavlíček. V tomto staronovém obsazení působili pak celého půl roku. Hráli prakticky stále stejný repertoár /převážně z dílny Michala Pavlíčka a Jirky Novotného/. Občas jim vypomohl saxofonista Štěpán Marković, sháněli však posilu - dobrého hráče na klávesové nástroje. Našli jí v Janu Hálovi, který prý "nejdřív chtěl a pak zase nechtěl", ale nakonec se ke kapele přece jen připojil. V této sestavě budou hrát do konce června. Rádi by do té doby uspořádali koncert na rozloučenou v nějakém pražském klubu, třeba U Zábanských. V červenci musí totiž Jirka Hrubeš nastoupit náhradní vojenskou službu, a tak se kapela znovu sejde až v prosinci.

Tvrdí se, že jazz-rocková vlna je v současné době na ústupu. Dnešní koncert před širším forem než je pro skupinu obvyklé možná /alespoň u nás/ tento ústup o hodně zpomalí.

F.S. Ve zkušebně EXPANZE velmi překážejí timbales značky "Ludwig", které tam kdysi dávno přinesl jistý pán. Kdo by o ně projevil zájem, necht se přihlásí u kteréhokoliv člena kapely.

/tk/

PBB

Právě před pěti lety se událo v Praze něco neočekávaného - byl založen amatérský jazzový orchestr, který pod patronací Jazzové sekce vznikl z hudebníků pražských kapel, převážně jazz-rockově orientovaných a z dalších mladých hudebníků, kteří měli zájem o hraní v jazzovém big bandu. Jeho zakladatel Milan Svoboda dokázal své spoluhráče svým elánem strhnout k tomu, že premiéra 10. prosince 1974 - v den narození kapelníka - byla startem pro orchestr, který se přes částečné změny v obsazení a sporá příležitostná vystoupení stal vbrzku oblíbencem jazzového publika, získal výroční cenu měsíčníku Melodie, hrál v NDR, v Polsku, na pražském i varšavském jazzovém mezinárodním festivalu, natočil EP v sérii MINI JAZZ KLUBU Pantonu a dlouhohrající desku s názvem Podobizna. Na někdejší vystoupení v Janáčkově síni, na Rokosce, v Disku nebo na ČAJF v Kroměříži se Milan Svoboda a jeho hudebníci, kteří vydrželi, mohou dívat jako na uzavřenou epochu. Orchestr časem změnil své iniciály z PAJO na PBB, jeho hudba v počátcích poznamenána duchem Dona Ellise dnes spíše zrcadlí vlivy big bandové stálice orchestru Thad Jonese a Mel Lewise a Milan Svoboda se obdivem k tomuto orchestru nijak netají.

O Pražském Big Bandu lze říct, že je to doopravdy jediný velký orchestr u nás, který se schází výhradně za účelem hraní velkokapellového jazzového repertoáru. Dalo by se tedy předpokládat, že o orchestr bude zájem i mimo Prahu, kde má také svůj velký okruh zájemců. Je proto dost zarážející skutečnost, že rok po sjednaném čtrnáctidenním turné po severních Čechách se zatím uskutečnily teprve tři koncerty /a jeden se možná ještě uskuteční/.... A tak i přes velkou chuť hrát stále více svou muziku zůstává hlavní problém L. Svobody a jeho orchestru v malém počtu koncertních příležitostí. Ve značné míře jsou za to odpovědní rozhlasoví i televizní hudební redaktoři, díky nimž je PBB

pro posluchačskou obec v širším měřítku stále neobjeven. Tuto skutečnost nezměnilo ani před rokem vydané LP. V březnu PBB natáčel druhé album, tentokrát v Supraphonu, na kterém je celkem 5 skladeb Milana Svobody. Je mezi nimi i Reminiscence na starý chorál. Tři z těchto skladeb by měl PBB zahrát i na dnešním koncertě. Šest významných změn v obsazení je však přechodné - někdo je na vojně, jiný hraje jinde - třeba v Holandsku. Přesto-

že "chybí" někteří sólisté, sli-
buje nám kapelník hudbu v nezmě-
něné kvalitě. /Hruška/

PBB na Jazz Jamboree '78

Polský měsíčník JAZZ: ...Byl bych
nesolidní, kdybych nepřípomněl
Pražský Big Band Milana Svobody,
který ukázal, jak má vypadat dob-
rý orchestr. Hrací složení orches-
tru, v podstatě proměnné a volun-
tarismus hudebníků by mohl vnutit
představu experimentování, je to
ale soubor, který ví, co a jak
chce hrát...

Časopis Mezinárodní jazzové fad-
erace JAZZ FORUM:
Pražský Big Band zahájil festival
ve správné notě. Je to velmi způ-
sobitelný orchestr s hutným a barev-
ným zvukem. Aranžér, skladatel
a vedoucí orchestru Milan Svobo-
da odvedl dobrou práci...

glosa na čtvrtěk

Pražské jazzové dny záměrně
nechtějí být přehlídkou toho nej-
osvědčenějšího z naší hudby, ale
spíše umožňují pohled na sólisty
a orchestry, které získávají roz-
hodný vliv. Proto tolik experi-
mentů a mimořádných seskupení, a
minimální repertoáru obehnaného v
klubech. Klávesové konklávy, la-
serové experimenty, 4P pro Ena,
rock a jokes pořady, jazzrockové
dílny, Stivínovy progresy, Nouzo-
vá přístání Michaela Kocába, ne-
konvenční postupy celé řady ama-
térských kapel, vlivy indické hu-
debnosti, balet a celá kupa dal-
ších "repertoárových anomálií"
vznikla na pódiích Pražských jaz-
zových dnů, které nelze již upřít.
Teprve odtud vedla cesta na gra-
modesky, do rozhlasu a televize.

Jedině tímto uměleckým způso-
bem upozornily pražské jazzové
dny na sebe mnohé instituce, kte-
ré ve většině se Dny sympatizuj-
jí a v menšině je v nejhroším
případě pouze ignorují. Faktem
proto zůstává, že jsme se při při-
pravě Pražských jazzových dnů
až do této chvíle setkali zatím
s největším pochopením u organi-
zací, které by mohly ovlivnit
jejich průběh, a jim patří i naše
uznání.

Včera jsme napsali, že nebude-
me usilovat o nápravu něčeho mi-
mo nás. K diskusím k této skuteč-
nosti opakujeme, že vycházíme ze
specifiky žánru a z osobních zku-
šeností, které se přece jenom vy-
víjejí rychleji než některé vy-
hlášky.

na slovíčko

NA SLOVÍČKO S EMILEM

/Viklickým, samozřejmě/

V baru Umělecké besedy hledáme
obět k rozhovoru. Muzikanti JOČRu
se nám zdají po celodenním nahrá-
vání unavení, nechceme je zdržo-
vat těsně před vystoupením, mimo-
ohodem, už odcházejí ladit. Ale
zahlédli Emila Viklického. Mohl

byste na slovíčko?

- Ano, moment, jen co si zatele-
fonuju.

Byl to opravdu jen moment.

- Vy se mně určitě budete něco
ptát...já bych rád, tedy zvláště
pro jazzové noviny, ale taky bych
rád stihl začátek JOČRu. To my
taky. Tak jen krátce: JOČR bude
za chvíli hrát vaši skladbu, mů-
žete o ní něco zajímavého říct?

- JOČR ji už nahrál, ale já ji
dnes tady uslyším v jeho podání
poprvé. Musel jsem ji trochu pře-
aranžovat. Původně jsem ji napsal
v Americe na objednávku Herba Po-
meroye; je nahraná ještě s jednou
mou skladbou na školní desku. Za-
jímavá byla skutečnost, že jsem
byl poprvé v životě donucen used-
nout za stůl a napsat aranžmá a
skladbu bez piana.

/Někdo Emila volá, že už se bude
začínat/. Moment, já za chvíli
přijdu, já tady mluvím pro tyto
noviny /usmívá se a mává střeďeč-
ním vydáním jazzového programu/.
Tak, co jsem to...aha...seděl jsem
celý týden v takové malé boudičce
na pláži u moře s tužkou v ruce
a vymýšlel a psal. V Americe se
skladba jmenovala Když se Janko
na vojnu bral, to je podle té li-
dové, a sólistou byl Mac Goleng-
hon. Tady se to jmenuje Když se
Laco na vojnu bral a sólistou je
Laco. Trochu jsem to pro něho
upravil, tak jsem zvědavý. Ale to
už snad o jedné písničce stačí,
ne?

To ano. Ale měli bychom tu další,
otázku, která je anketní, budeme
jí v průběhu PJD dávat zkušeným
muzikantům: Jak se díváte na naši
amatérskou scénu, na jazzový do-
rost. Vy byste to navíc mohl sro-
vnat s hudebním dorostem v Americe.
/JOČR už začíná, ta k aspoň tele-
graficky/.

- Jak jsem si všiml, v Americe
mladí hrají všecko - jazz, rock,
pop, celou šíří toho co běží, ne-
specifikují se tolik najeđen styl
jako u nás. Musím se ale přiznat,
že jsem pražskou amatérskou scénu
zatím nestačil moc sledovat, ale
já se napříště polepším...
Budeme se těšit a děkujeme.

/ed+ský/

NA SLOVÍČKO S MLADOU AMATÉRSKOU SCÉNOU

Přítomní: Jana /16 let, budoucí
klarinetistka a saxofonistka/ v
přítomnosti učenka Klenotů, Va-
šek /14 let, začínající bubeník,
kytarista, flétnista a hráč na
elektrické dudy, žák ZDS/.

Co si myslíte o Jazzových dnech?
Vašek: - To si mě ale zaskočila,
no ... na těch minulejch jsem
viděl hodně jazzmanů, kteří se
mi líbili.

A kteří to jsou?

Vašek: - Skoro všichni. Andršt,
Viklický, Ticháček, Stivín, Nedu-
ha, Vejvoda, Řížička, Malina,
Koubková - ta se mi moc líbí, ta-
ky Helešic se mi moc líbí...

Jana: - Mně se taky líbí Helešic,
je hezká. /Vašek se směje./ No,
co, oplývá mladím a džinsovým
dojmem. Sice jsem zjistila, že
mu je už asi 32, ale vypadá na
míň.

A líbí se ti někdo z jazzmanů
jak hraje?

Jana: - Jo, Pavel Smetáček. Ale
zase není tak hezký. Chtěla bych
se s ním seznámit, určitě bych
se bavila ...

Takže máš asi radši tradiční jazz
než moderní, ne?

Jana: - A jaký je ten moderní,
to co hraje Stivín?

Třeba.

Jana: - Tak to se mi vůbec nelí-
bí. Ale zase Stivín je mi sympa-
tický, až na ty svoje tiky.

????

Jana: - No, s tou nohou, jak s ní
mrská na podiu.

Vašek: - Stivín je jednička! A
napiš tam ještě, že se mi jako
nejlepší jazzman líbí Rudolf Rokl,
cha, cha, cha.

Budete někdy hrát, až zvládnete
nástrojové překážky, jazz?

Jana: - Já, asi ne, když tak je-
nom tradiční. Ale ještě nevím,
mám čas si vybrat a něco si po-
slechnout.

Vašek: - Já určitě jo. Dhtěl bych
umět bubnovat jako Malina nebo
mladej Žižka.

Chcete na závěr něco dodat?

Jana: - Napiš tam, že se mi moc
líbí jazzman Lubor Šonka pro svou
statnou postavu a krásné fousy.

Vašek: - Mně taky!

Jana: - A hlavně: Láda Žižka je
nejstarším a nejsympatičtějším
jazzovým hudebníkem, kterého jsem
kdy poznala. To stáří je však
překrývá jeho dobrým srdcem, kdo
má dobré srdce, je mladý. A z
ženských je mi sympatická Jana
Koubková pro svou veselou povahu.

Díky za rozhovor.

- Ahoj!

/ed/

Před zkouškou na večerní vystou-
pení zaskočili jsme

JOSEFA VEJVODU

několika otázkami.

- Jsou tomu dva roky, co jsi slí-
bil, že napíšeš "Skolu pro bicí
nástroje". Jak to s ní vypadá?
Hrozně rád bych ji napsal, ale je
to těžký. Za prvé - rozpůjčoval
jsem těch 20 sešitů, ze kterých
jsem to chtěl složit a teď nevím
komu. Asi pět lidí jsem si pozna-
menal, zbytek ne. A potom - bude-
to chtít hodně práce a hlavně spou-
stu času. A ten já nemám.

- Nevíš o někom, kdo by se toho
mohl tedy ujmout?

Zřejmě někdo, kdo míň hraje a víc
přemejšlí. Určitě je takovejch li-
dí hodně, jenže já nikoho neznám.
- Co říkáš mladým bubeníkům - tře-
ba z amatérské scény, v čem vi-
díš jejich nedostatky?

Pořád v tom stejným: začínají,
chtějí se předvést. Ukázat, co umí.
A přitom si neuvědomují, že
bicí jsou především doprovodný ná-
stroj. Jejich hlavní úkol je do-
provázet, ne předvádět se. Co umí,
mají ukázat v sóle.

- Kdy jsi na tohle přišel ty?

Asi po osmi letech hraní. A od ty

doby se v tom jenom utvrzuju - poslouchat a doprovázet sólistu. Aby buben šlapal, rytmika taky. - Na co hraješ? Něco zahraničního, že jo.

Ludwig, činely Paiste.

- Jaký vidíš rozdíl mezi tímhle a Amati?

Já bych to bral tak takhle - naše jsou osmkrát levnější, takže rozdíl být musí. Ale není zas tak velký. Rozhodně se nedá říct, že by byly osmkrát horší. Mluvim o bubnech. V činelech je ten rozdíl markantnější.

- Napsal jsi něco v poslední době?

Jo, takovou jednu věc ... blues. .. o Ludkovi. Kopta mi to otextoval. Věrný slib Ludku Hulanovi se to jmenuje.

- Je to něco pro malou skupinu? Ne, pro big band. Onehdy jsme to hráli v Parnasu, při zvlášť příznivé konstelaci hvězd by to mohlo být na desce.

- Jak se ti hraje v JOČRu?

Kapela výborná, připomínky mám pouze k repertoáru; měl bych o něm trochu jinou představu. Na můj vkus moc starěj. Ne špatnej, ale starěj.

- V kterých zahraničních kapelách bys chtěl hrát?

Kdybych mohl vyštípat Mel Lewise, on by se ale nedal. Možná by se nechal přemluvit. Aspon na pár skladeb. Jo, taky nás slyšel na Ost-West festivalu v Norimberku Sir Roland Hanna a byl nadšeněj, chtěl by si někdy zahrát.

- Nebude koncem září někde poblíž? Já si myslím, že by moh bejt. Je to výbornej člověk. Skvělejš muzikant a ke všemu se s ním dá báječně pokecat.

- Půjdeš na Favreho?

Samozřejmě! Je to kamarád - znám ho ještě z dob, kdy dělal u Paistů. Teď už ale musím fakt letět, zdá se mi, že dole začli zkoušet. Tak ahoj!

- Můžu dostat ten plakát?

Který, pane Růžičko?

- Ty dveře.

No, víte..., to bude horší, von je velkéj.

- Jo, peníze chcete!

A co takhle rozhovůrek, malej...?

- Vy myslíte

interview za dveře?

- Co leteš na Monaco, poslal jsi tam něco?

Já bych to nerad zakřiknul ...

- Jak se to aspon jmenuje?

Chceš to moc vědět? Tak jo - Triste. Už je to nahranej.

Taky jsem teď dokončil svoji profilovku u Pantonu.

- Kdo je autorem skladeb?

Všechno je moje, půlka sólová, zbytek s rytmikou JOČRu a Králem.

- V jakém je to stylu?

V mém. Víš, že nerad skatulkuju.

- Je to jazz?

Jo!

- Na čem tam hraješ? Električka?

Ne. Akustické piano. Rád na něm hraju, má větší dynamiku. Na tu nahrávku nám přivezli nějaký speciální přímo z Hradce.

- Jak se ti hraje na Dnech nové tvorby?

Některé věci jsou tam zajímavé.

- Mně se líbila ta tvoje.

- Myslíš že je to ta cesta, kterou by se měl teď jazz ubírat?

Spíš bych řekl, že je to jedna z těch cest, že tam ale snad vede. Třeba oklikou.

- Neuvažuješ o další desce? Něco ve stylu Karel Růžička & 9?

Jsem teď spíš pro menší obsazení, poskytuje víc možností.

- Máš ještě nějaký vzor?

Snad ani ne.

- Koho tedy posloucháš?

Všechny dobrý muzikanty, speciálně však nikoho.

- Jak jsi dlouho v JOČRu?

Počkej ... jéžíšmarjat 12 let!

To je šílený!!

LACO DECZI

- Ještě pořád se ti líbí Carmell Jones?

Mo jasně! Měl by tu někdy zahrát na festivalu. Taky Leo Wright - to je borec! A je tady kousek, v Berlíně - s tím by se mělo něco dělat!

- No jo. Navrhni to Pragokonzertu. My nemůžem.

Poslechni, teď jsem si uvědomil, že jsem tě poprvé slyšel před dvaceti lety. Se Studiem 5 - na Zimním stadionu to bylo, víd?

To už je dávno ...

- Na koho rád vzpomínáš?

Na Hulana! Chromnej člověk.

- Máš nějaké nové plány s Celulou? Samozřejmě. Chci jí obohatit o 3 trumpety.

- Tedy něco jako Bill Chase?

To ne. Taky chci vytvořit duo se Šebánkem a Ostenem. Tedy vlastně kvartet. Chceme totiž lidi tak trochu poučit o mimozemské civilizaci. Něco jako Dänniken, spíš ale budeme některé jeho mylné teorie vyvracet. Vem si třeba létající talíře. Vyzkoumali jsme, že ve skutečnosti nemají vůbec tvar talíře. Spíš se dají přirovnat k velorexu. Tedy - česky formulář 1. Taky jsem objevil na svých cestách Tunisem tamního slavného kytaristu Sarku. Měl na obličejí jednu mouchu vedle druhé. Muší závoj. Samozřejmě, že jsem ho vzal sebou do Československa. Zahořel láskou k našemu skladateli Dvořákovi tak, že si po něm vzal jméno. Příjmení. Křestní po Fibichovi.

Myslíš, že to už stačí? Ještě dovol, abych touto cestou poslal pozdrav panu Budlákovi, který na nic nikdy nehrál, nezajímá se o jazz, nezná ho a já jej neznám taky.

Z KULOÁRŮ

Sympatickým zjištěním byla skutečnost, že z několika platících diváků přítomných na koncertu Celula - JOČR v Janáčkově síni tvořil celou třicetinu náš milý host, ozdoba jazzových programů a bez legrace zkušený jazzový teoretik Mojmír Pukl. Doufejme, že se nám podaří na některém dalším koncertě ho zlákat k zajímavému rozhovoru.

ART BEARS UŽ V PRAZE

Uvěřili jsme tomu až v tom okamžiku, kdy parta rozesmátých anglických muzikantů vystoupila ze svého kamionu u rozvadovského motorestu. Art Bears tedy opravdu přijeli, i když s tříhodinovým zpožděním, zapříčiněným stále ještě neobvyklým časovým rozdílem mezi Československem a světem kolem a menšími komplikacemi s aparaturou. Teď už zbývá jen posledních pár formalit a páteční improvizace dua Frith/Cutler a sobotní vystoupení Art Bears jsou v suchu.

Art Bears k nám přijeli po sérii úspěšných koncertů v Itálii a Francii. A koho pod tímto názvem uvidíme? Kytaristu a houslistu Freda Fritha, zpěvačku Dagmar, bubeníka Chrise Cutlera a jejich hosty Petera Blegvada plus varhaníka a basklarinetistu Marca Hollandera.

/v/

PETROF

ČESKOSLOVENSKÉ HUDEBNÍ NÁSTROJE
OBOROVÝ PODNIK
HRADEC KRÁLOVÉ
ZÁVOD VNITŘNÍ OBCHOD